

τος τούτου, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μεταφέρει πίσσαν εἰς Ἀμερικὴν.

Ἀπῆλθε μετὰ τῆς νεαρᾶς τοῦ συζύγου ἐκ Λαπωνίας, ἐνθα κατώκει ἀπὸ πολλοῦ. Συνέστησε πλησίον τοῦ Ρίου Ἰανείου μικρὰν ἀποθήκην διὰ τὰς κομιζόμενας αὐτῷ ποσότητες τῆς πίσης, ἀποθήκην ἣν ταχέως ἀντικατέστησε δι' ἄλλης μεγαλειτέρης — καὶ μετὰ εἰκοσαετίας ἦτο κάτοχος κολοσιτίας περιουσίας.

Τὸ μόνον τοῦ τέκνον, ὅπερ ἦτο κόρη, ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν θερμὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας· ὀνομάσθη Λιέδα, ὡς ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἐκ πατρὸς μάμμη τῆς, καὶ ἀνετράφη ὡς ἀληθὴς Σουηδῆ.

Ἔσχε τὴν αὐτοχίαν νὰ χάσῃ ταχέως, μετὰ τὴν ἐν Βραζιλίᾳ ἐγκατάστασιν τοῦ, τὴν νεαρὰν τοῦ συζύγου, μὴ δυνηθεῖσαν νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸ κλίμα τοῦ τόπου. Εἰς οὐδένα ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀνέλαβε μετὰ ζέσεως τὰ κατ' αὐτήν.

Ὁ πῶτος τῆς γεννήσεως τῆς Λιέδας, αἱ παραδόσεις τοῦ Βορρᾶ ἃς ὁ πατὴρ τῇ διηγείτο, ἐδημιούργησαν ἐν αὐτῇ φαντασίαν διάπυρον ἅμα καὶ μυστικὴν.

Ἡ νεᾶνις ὠνειροπόλει πάντοτε τὴν χιόνα ταύτην ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ· ἐρέμβανε μεγάλας λευκάς πεδιάδας ὑπνωτοῦσας ὑπὸ οὐρανὸν κυανοῦν, φορεῖα ἀθροῦτως ὀλισθαίνοντα, συρρέμενα ὑπὸ ἐλάφων — ἐδημιούργει φανταστικὰς τοποθεσίας ἐνθα, ἐπὶ ὁρέων ὑψηλῶν μέχρι νεφῶν, δάση ἐλάτων ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενα παρεῖχον ἄσπλον εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ τὰς Θεὰς τῆς Σουηδίας, ἐνῶ, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, περιεφέροντο, ψιθυρίζοντα ταπεινοφώνως, τὰ νεαρὰ ζεύγη τῶν ἐρωτικῶν μύθων.

Μάτην ὁ ἥλιος τοῦ Ρίου ἤνοιγεν ἄνθη ὠραία καὶ ζωηρόχροα, μάτην ἐχρύσιζε τὰ κύματα τοῦ ὅρμου τὰ θραυόμενα ἐπὶ τῶν δύο πελωρίων βράχων τῶν περικλειόντων αὐτὸν· ἡ νεᾶνις ἔμενεν ἀδιάφορος εἰς ὅλα ταῦτα.

Τὰ πλοῦτῃ τοῦ κ. Μάγνου — αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα ἐτήρει ἤδη, ὡς καὶ πάντες οἱ Δεστοῦρ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπαδίδοντο εἰς τὸ ἐμπόριον — τῷ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον τῆς ἀνακτῆσεως τῆς ἐπαύλειως ὅπερ ἐπὶ τορεῖς ὅλους αἰῶνας ἔμενεν ἀπραγματοποίητον.

Ἡ ἑκάυλις τῶρα ἀνῆκεν εἰς τινα ξέγον, μαγευθέντα ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς, ἀλλ' ὃν τὸ κλίμα ἠνάγκαζεν ἡδὴ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ παρεχώρησε λοιπὸν μετ' ἄκρας προθυμίας τὸ κτήμα πρὸς τὸν κ. Δεστοῦρ. Ἡ Λιέδα τότε ἦτο εἰκοσαετίας.

Τὸ πλοῖον τὸ ἐπαναφέρειν εἰς Σουηδίαν τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην ἐδέχθη καθ' ὁδὸν ἓνα ἐπιβάτην, τὸν Ἑρρίκον Ὀσμόνδον, νεαρόν Γάλλον ἀπόφοιτον τοῦ παρισίου Προτύπου Λυκείου, ἐκ τοῦ τμήματος τῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ μήτηρ τοῦ νεανίου τούτου εἶχε κατὰχρηστευθῇ ἐκ τῆς Σουηδίας ὅτε ἄλλοτε ἐταξείδευσεν ἀνὰ τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ, μετὰ τὸν γάμον τῆς· ἀπεφάσισεν, ἐάν ποτε ἀπέκτα υἱόν, νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἑρρίκον. Ἀποκτήσασα τοιοῦτον, τὸν ἔφερε συγχάκις, κατὰ τὰς διχοπάς, εἰς Σουηδίαν καὶ Νόρβηγίαν.

Ὅτε ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πρότυπον Λύκειον, ἡ κυρία Ὀσμόνδου ἦτο ἤδη χήρα ἀπὸ τινων ἐτῶν φιλάθηνος οὕσα, προέβλεπε τὸ προσεχὲς αὐτῆς τέλος· καὶ πράγματι, μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἡ κυρία Ὀσμόνδου ἀπέθανεν.

Ὁ Ἑρρίκος, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅστις τὸν κατέβλησε, κατέστη ἀνεξάρτητος καὶ ὁ μόνος κάτοχος

τῆς μικρᾶς τῶν γονέων τοῦ περιουσίας· ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ πᾶραμελήσῃ τὰς σπουδὰς τοῦ, ἐξηκολούθησεν ἐπιμελῶς αὐτὰς μέχρι τέλους.

Τότε ἐπαδόθη εἰς ταξείδια ἐπὶ διαφόρων μερῶν τῆς μεσημβρίας καὶ τοῦ βορρᾶ, κάμων ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, στήνων τὴν σκηνὴν τοῦ εἰς τὸν ἓνα καὶ ἄλλον τόπον, ἐνθα παρέμεγεν ὀλίγον ἢ πολὺ, ἀναλόγως τῆς σημαντικότητος καὶ διαρκείας τῶν ἐργασιῶν τοῦ.

Ὅτε συνήντησε τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Δεστοῦρ, ἐπανήρχετο εἰς Σουηδίαν μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐγκαταστῇ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς μῆνας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΧΟΥΑΪΔΤΣΑΠΕΛ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

III

Φαῖδς καὶ κρύς, ἐν μέσῳ τοῦ βαρέος ζόφου ὑψοῦται ὁ μακρὸς τοῖχος τοῦ κατηροῦς καταστήματος, ὅπερ ὀνομάζομεν, ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ, αἰκὸν τῶν πτωχῶν... Ἡ γυνὴ αὕτη, προσψάουσα ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς τὸν τοῖχον τοῦτον, αἰσθάνεται ἀνατριχίασιν· ἐσκέπτετο... Ἀδιάφορον, ἦτον ἀπλῶς σκέψις! Αἰφνης ὁ πούς αὐτῆς προσκρούει πρὸς πρᾶγμα παράδοxon, ὑγρὸν, μαλακόν, καὶ ἡ ἀνατριχίσις τῆς γυναικὸς μετατρέπεται εἰς φοικὴν τρόμου. Ὁ ἐλεγε τις ὅτι, ὅπως τὴν τρομάξῃ, ὁ θορυβώδης πηλὸς εἶχε συνεπισωρευθῇ εἰς εἰδεχθῇ μάζαν, οὐχὶ ἀνθρώπινον, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ ζῶσαν. Ἔρπον, τὸ πρᾶγμα, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἦτο, ὅπερ ἔψαυσεν ὁ πούς αὐτῆς, ἤρξατο νὰ κινῆται· οὕτω συνταράσσεται τὸ χῶμα τὸ καλύπτει σκαλοπιάν θταν ὁ ἀσπλάξ θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ· οὕτω μᾶλλον περιδινεῖται ἐν ἀπαισίῳ βόμβῳ σμήνης μεγάλων μαύρων μυῶν βιβρωσκουσῶν θηησιμάτων, καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐφαίνεται νὰ ἐξῇ ὁ τρομακτικὸς σωρὸς οὗτος ἀπετέλει εἶδος τι τερατώδους ἀτομικότητος... Ἡ μυξώδης αὕτη μάζα εἰδεχθῶς ἠγορθῶθη· ἡρέμα ἀφῆκε νὰ πέσωσι περὶ αὐτήν, ἐν τῷ πηλῷ, ἐν τῷ ῥύακι, οὐκ οἶδα ὅποια ἄμορρα ῥάκη ἐν προκεχωρηκυῖα σκέψει. Τότε, ἀμέσως, ἐκ τοῦ μισροῦ τούτου σωροῦ ἀνέθορε κεφαλὴ ἀνθρώπινος, μία ὑπαρξίς ἀνευ γένους· περὶ ἧς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: «εἶνε ἀνὴρ ἢ εἶνε γυνή», διότι ἦτο βδελυρὸν σμίγμα ἀμφοτέρων· ἡ μόνη ἐκφρασίς τῆς φυσιογνωμίας ταύτης ἦτον ἀγρία πεινα ἐκδηλουμένη εἰς φλόγας αἰτίνες ἀνεμπέμποντο ἐκ δύο ἀγρίων ὀφθαλμῶν θηριωδестέρων καὶ αὐτῶν τῶν μεγάλων λύκων τῶν πεινῶντων κατὰ τὸν χειμῶνα. Ζοφερά, στογνῇ, ἀκίνητος, ἡ ὄψις αὕτη ἡ ἀνευ γένους ἠγορθῶθη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀτενίζουσα ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν βροχεράν, μελαγχολικήν, ἄπειρον νύκτα. Ἡ ζωὴ τοῦ Λονδίνου ἐξηκολούθει σφύζουσα περὶ ζῶντες ὡς δγκος πηλοῦ πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἡ γυνὴ ἥτις προσέκρουσεν ἐπ' αὐτὸν τὸν πόδα, ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος, μὴ τολμῶσα, ἐκ πρώτης στιγμῆς, νὰ προσφέρῃ λέξεις παραμυθίας, αἰτινέας, ἀπειθυνομέναι πρὸς τὸν βασιλέα ἢ τὴν βασίλισσαν ταύτην τῆς ἀθλιότητος, ἤθελον ἐκληφθῇ ὡς ὕβρεις... Ἐν τοῦτοις, τέλος, προτήγγισε μετὰ δέους καὶ, κύπτουσα, ἐψιθύρισε: — «Εἰσθε ἄστεγος;»

Οὐδ' ἐν βλέμμα, οὔτε λέξις καμμία, ἡ αὐστηρὰ ὄψις ἠτένιζε πάντοτε τὴν ἀπαθὴ νύκτα.

— «Κρυώνετε;»

Φρικίαις συνετάραξεν ἀνεπαισθήτως τὸν σωρὸν τῶν ρακῶν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἀτάραχοι ἠτένιζον πάντοτε τὴν ἀπαθὴ νύκτα.

Ἀσθενέστερον ἡ γυνὴ ἐπανέλαβε:

— «Πεινᾶτε;»

Τότε... ὦ! τότε, ὠρυγὴ φρικαλέα, ἱκανὴ νὰ σταματήσῃ τὴν ἀσπίλον πτῆσιν τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ ἀπροσίτῳ οὐρανῷ, ἀνεπέμφθη ἐκ τῆς ἀμόρφου ταύτης μάχης καὶ φωνὴ οὐδὲν πλέον ἔχουσα τὸ ἀνθρώπινον ἐκραύγασε: «Πεινᾶ! πεινᾶ! πεινᾶ! λέγεις; — Ἄ! κύταξέ!» — Καὶ διὰ κινήσεως πλήρους τραγικῆς φρίκης, ἀποσπῶσα καὶ ῥίπτουσα μακρὰν αὐτῆς τὰ ῥάκη τῶν μιαρῶν αὐτοῦ περιβλημάτων, τὸ πλάσμα τοῦτο ἀπεκάλυψε... τί; τί ἦτον αὐτὸ τὸ ἄμορφον καὶ ἀκατονόμαστον πρᾶγμα; Φεῦ! ἦτο τὸ στήθος αὐτοῦ γυναικός; — Ἐκείνη, ἥς ἡ ἐρώτησις προῦκάλεσε παρομοίαν ἀπάντησιν, ὥπισθ' ὁρμήσεν πλήρης ἄλγους, ἐκπληκτος, ἐνεδά.

IV

Αἰφνης, προκύπτουσαι ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκοτεινῆς ὁδοῦ, κραυγαὶ θορυβῶδεις ἀντήχησαν — «Συλλάβετε, συλλάβετε τὸν κλέπτην!» Ἀνθρωπῶς τις διέτληε τρέγων, παραγκωνίζων βεβαίως τὰ δύο γυναῖκα καὶ, ἐπὶ στιγμὴν, συνενῶν τὰ ῥάκη των, ἐν τῇ φυγῇ του ἀφῆκε νὰ πέσῃ τι καὶ ἐξηφανίσθη πάραυτα, βυθισθεὶς ἐντὸς τῶν ὑγρῶν ἀτμῶν τῆς νυκτός· μίαν στιγμὴν κατόπιν τὸ πλῆθος ἔτρεχεν ἐπὶ τὰ ἔχνη του. Θορυβῶδες, χειρονομούν, μαινόμενον, τὸ ἀνθρώπινον κύμα συνεκυλίσθη ὑπεράνω τῶν ἐνδεῶν, ἀνατρέπον αὐτὰς χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃ, καὶ ἐξηφανίσθη καὶ αὐτὸ ἐν τῇ οὐμίᾳ, ἀφίνον αὐτὰς μόνας, ἐκτάδην καὶ πληγωμένας. Ἡ εἰδεχθὴς ὄψις ἡ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πειναλέας λυκαίνης ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἤκουσε τίποτε. Ἀκίνητος, ἠτένιζεν ἀσκαρδαμυκτεὶ πάντοτε τὸν σκυθρωπὸν οὐρανόν. Ἡ ἑτέρα γυνὴ ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, ὠλισθήσεν ἐπὶ τινος πράγματος καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Ἀλλὰ τῶρα ὁποῖα νέα συγκίνησις συνταράσσει ὅλην αὐτῇ; τὴν ὑπαρξιν; Τί ἄρ' αὖ γὰρ εἶνε αὐτὸ τὸ ὁποῖον τὰ δάκτυλά της ἠσθάνθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους; Τί νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ ὁποῖον σφίγγει τοσοῦτ' ἀσπασμῶδως;

— Τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦτο!... χρυσός, ἱκανός χρυσός νὰ τραφῶμεν!... Ἀλλοίμονον! καὶ διατὶ τάχα νὰ ἦναι ἐγκλημα νὰ κρατήσῃ τις δι' ἑαυτὸν τὸν χρυσὸν τοῦτον, τὸν χρυσὸν αὐτὸν θν κλέπτῃς ἀπέριψε καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐδίδεν εἰς μίαν ὁλόκληρον φωλεάν ἄρτον, ἄρτον!

— Εἶνε λοιπὸν τόσῳ κακὸν νὰ... Ἄ! νὰ παρακαλέσω! ἐὰν εἴμποροῦσα νὰ παρακαλέσω, τὸ θάρρος θὰ ἤρχετο βεβαίως! Εἴμεθα τόσον πτωχοὶ, τόσον πτωχοὶ!... Εἶνε τρομερόν... Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις τοιαῦτα πράγματα πρέπει νὰ ἤξεύρῃ γράμματα, οἱ πλούσιοι, αὐτοὶ, ἔχουν καλὰ βιβλία, συμβούλους, ἀλλ' ἡμεῖς!»

Κλίνουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, προσήγγισεν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐμέτρησε τὰ χρυσὰ νομίσματα — «Νὰ φάγωμεν ὅλοι! τὸ δικαίωμα νὰ ζῶμεν! Διατὶ νὰ μὴ ἦναι τάχα ἓνα δῶρον τοῦ οὐρανοῦ!... Τι εἶνε προτιμώτερον, νὰ κλέψῃ τις ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν. Καὶ ἔπειτα, καὶ ἔπειτα, καλέ μου Θεέ, παρατήρησον τὸ πτωχὸν τοῦτο πλάσμα, Ὑψίστε! νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἐγεννήθη μὲ ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Νὰ εἴπῃ τις, γλυκὲ μου σῶτερ, Ἰησοῦ! ὅτι καὶ τοῦτο εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ τέκνα σου!» — Ἐσίγησε, δισταζούσα, τεθορυβημένη, τὸ χρηματοφυλάκιον διωλίσθησεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά της, ἀλλὰ πάραυτα, διὰ κινήσεως ἀγρίας, πλήρους πάθους ἔκυψε, τὰ ἥσπασεν. — Ἰδικόν μου ἐφώνησεν! ἰδικόν μου! δῶρον τοῦ Θεοῦ ἡ κέρδος τοῦ ἄδου δι' ἐμὲ σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ, καὶ θέλω νὰ ζήσω!»

Ταχέως ἔκυψε πρὸς τὴν ἀπάλσιον σύντροφόν της: — «Γλίγωρα, γλίγωρα, κύτταξέ! χρυσός! ψωμί δι' ἐσέ, δι' ἐμέ, δι' ὅλους! Γλίγωρα, γλίγωρα, σήκου, ἄς φύγωμεν! Ἀπόψε θὰ δειπνήσωμεν! θὰ γευματίσωμεν αὔριον καὶ μεθαύριον, καὶ ἀκόμη, ἀκόμη! Γλίγωρα, ἔλα, κανεὶς δὲν μᾶς βλέπει ἄς φύγωμεν!»

Καμμία ἀπάντησις.

Πρὸς τὸν ἀτάραχον οὐρανὸν ἡ ψυχρὰ ὄψις ἦτον ἐστραμμένη, ὁ οὐρανὸς ἦτο μαῦρος, ἡ ὄψις ἦτο μαῦρη. Οὐρανὸς καὶ ὄψις ἐσίγων. Ἡ γυνὴ ἔσεισε δυνατὰ τὸν σωρὸν τῶν ρακῶν, ὅστις ἐσεισθῇ μηχανικῶς καὶ ἐπανέπεσεν ἀδρανῆς τότε, ἐπὶ τῆς ὀψews τῆς ζωτανῆς, ἡ πελιδνὴ ἀντανάκλασις τοῦ θανάτου διεχύθη: — «Πολὺ ἀργά! ἐψιθύρισε, ὦ! οὐρανέ! νὰ ἀποθάνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!» Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐκπέμπουσα μακρὰν στοναχὴν, ἤρχισε πάλιν νὰ τρέχῃ, ταχεῖα, λυσίκομος. Ποῦ ἔτρεχεν;

V

Ὀχροὶ, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀμόρφου καὶ πλήρους ἀτμῶν νυκτός, δύο μελογχολικοὶ φανοὶ ῥίπτουσι τὰς ἀπυθνημένας ἀκτῖνας των εἰς τὸ βάθος μαύρου διόδου. Εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀστυνομίας. Εἰσέρχεται ἀποτόμως, ὥθει δύο κλητῆρας ἀπησυχολημένους μετὰ ζήλου περὶ τινὰ ἐργατικὸν ἡμιθανῆ ἐκ τῆς μέθης καὶ, διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἀνοίγει μίαν θύραν. Ἐκεῖ, καθήμενος παρὰ χωλὴν τινα τράπεζαν. εὐκαμπτος, μὲ ὀμματουᾶλια ἐπὶ τῆς ρινός, μὲ αἰστηρὰν τὴν ὄψιν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς γράφει ταχέως. Ἡ γυνὴ κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ φόβου μὴ παρατηρήτῃ τὸν πειραστὴν χρυσὸν καὶ βιαίως ῥίπτει τὸ χρηματοφυλάκιον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ ἄνθρωπος ὑψώνει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν παρατηρεῖ μετ' ἤθους ἡρέμου ἐκπλήξεως.

— «Δὲν ἤξεύρω τίνας εἶνε, κάμνει ἡ γυνὴ...

Τὸ εἶδόν τὴν πρὸ ὀλίγου... Ὑπάρχει χρυσὸς μέσα, ὦ! τόσος, τόσος χρυσός, κύριε!»

Καί, ἐνῶ αὐτὸς ἀριθμεῖ τὰ νομίσματα ἐν πρὸς ἐν, νευρική κίνησις συσπᾶ τὰ χεῖλη τῆς πτωχῆς γυναικός... Τὰ νομίσματα ταῦτα, καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὰ ἐθώπευε μεταξύ τῶν δακτύλων τῆς ὀλίγας στιγμῆς προτῆτερα.

— «Τὸ ὄνομά σας, ἡ διεύθυνσίς σας;»

Αὐτὴ τὰ δίδει. Μὲ τὸ ἡσυχαικὸν ὄμμα του, ὁ ἄστυνδρος σπουδάζει τὴν φυσιογνωμίαν τῆς, ἱκανοποιημένος, ὅτι ἐκπεπληγμένος· οἱ θεώμενοι συνεχῶς τὸ ἐγκλημα θεῶνται ὡσαύτως καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς δὲν θὰ ἐπηγάινομεν νὰ τὴν ζητήσωμεν: ὑπὸ τὰ ῥάκη, ἐν ταῖς τρώγλαις. — «Τιμὴ, πτωχή, ψιθυρίζει ὁ ἄνθρωπος, — ἰξίζεαι μίαν μεγάλην ἀμοιβήν, καὶ θὰ τὴν λάβῃ, χωρὶς ἀμφιβολίας.»

— «Ἀλλοίμονον! αἱ ἡμέραι εἶνε τόσον δειναί, πολὺ δειναί! ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ, Κύριε, εἴμεθα τόσον πτωχοί, δύο μικρὰ νὰ τραφοῦν, καὶ ἐργασία ὄχι!»

— «Ἐγγαμος, ἄνευ ἐργασίας, δύο τέκνα. Λαμβάνω σημεῖωσιν. Καλὴν νύκτα!» Ἄλλ' αὐτὴ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐκεῖνος ἐπανήρχισε τὸ γράψιμόν του. Αὐτὴ ἔστατο ἐκεῖ, ὄρθια, ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ πένθιμον βλέμμα,

— «Ἀκόμη δὲν ἔφυγες, αἱ; Τι τρέχει ἀκόμη;»

— «Νὰ τί εἶνε, κύριε, εἶπεν αὐτὴ παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου τῶν πτωχῶν, ὑπάρχει μία δύστυχῆς, ἡ ὁποία ἀπέθανεν. ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πείναν. Καὶ διὰ γυναικῆς δυστυχεῖς ὡς ἡμεῖς, εἶνε σκληρὸν νὰ σκεπτόμενα ὅτι θάνατος παρόμοιος, εἴμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ εἰς ἡμᾶς μέσα εἰς ἓνα ἔθνος χριστιανικόν!»

Τὰ χεῖλη τῆς ἐσφίγγθησαν σπασμωδικῶς, ὁ βῆξ ἐσπάραττεν ἐκ νέου τὸ στήθος τῆς, καὶ διαβαίνουσα ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν θόλον, ἐπανήρχισε τὴν πορείαν τῆς ἀναμέσον τῆς νυκτός τῆς διύλης καὶ τῆς σιγῆς βροχῆς.

ΚΛ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

(Συνέχεια)

Ὁ Ἐδμόνδος ἐσχεδίαζε καὶ διέγραφεν, ἐσχεδίαζεν ἐκ νέου, ἤρχιζε νὰ θέτῃ χρώματα, ἤλλαζε στάσεις· ὅτε μὲν ἡ ἡμέρα τῷ ἐφαίνετο πολὺ φωτεινὴ, ὅτε δὲ πάλιν εἰς ἄκρον σκοτεινὴ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ὁ σύμβουλος χάσας τὴν ὑπομονὴν του, ἔπαισε νὰ παρέρσκηται εἰς τὴν ἐκτέλεισιν τῆς εἰκόνης.

Ὁ Ἐδμόνδος ἤρχετο καὶ εἰργάζετο πρῶταν καὶ ἀπόγευμα· καὶ ἐὰν ἡ εἰκὼν δὲν προώδεε, προώδεον ὁμως ὁσημέραι αἱ μετὰ τῆς Ἀλδερτίνας σχέσεις τοῦ ζωγράφου.

Θὰ γνωρίζῃς ἀναγνώστὰ μου, ἐξ ἰδίας σου πείρας ὅτι ὁ ἀγαπῶν, ἵνα ζωηρότερον ἐκφράσῃ τὰ αἰσθηματὰ

του, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του, νὰ τὴν θλίβῃ, νὰ τὴν ἀσπάζηται. Τὰ χεῖλη φαίνονται ὠθοῦμενα ὑπὸ τινος ἐλξέως, ἥς ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ πῦρ ἐνὸς γλυκεροῦ φιλήματος. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον ἐὰν ὁ Ἐδμόνδος παρημέλει συγχάκας τὴν εἰκὼν χάριν ἐνὸς τοιοῦτου ἀσπασμοῦ.

Ἡμέραν τινα ἔστατο μετὰ τῆς Ἀλδερτίνας πλησίον τοῦ παρθύρου καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ, ὡς εἴπομεν, τοὺς λόγους του πλεόν ἐπιβάλλοντας, ἔφερον ἐπανειλημμένως τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τῶν χειλῶν του, ὅποτε τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ὁ γραμματεὺς Τοῦσμιν ἐπῆλθε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ συμβούλου, φέρων ἐν τῷ θαλάμῳ τὸ Ἐγχεῖριδιον πολιτικῆς σοφίας καὶ ἄλλα χαρτίδετα βιβλία συνενοῦντα ἐν αὐτοῖς τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ.

Καίτοι, κατὰ τὸ σῶνθεας, περιεπάτει τρέχων καὶ πεδῶν, διότι ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ γραφείου, ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ, ρίψας ἐν βλέμμα πρὸς τὸ παρὰ θυρον τῆς νύμφης του, βλέπει, ὡς ἐντὸς νέφους, τὴν Ἀλδερτίναν μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου δὲν ἡδύνατο κἄθαρως νὰ τὴν διακρίνῃ, ἀλλ' ἡσθάνθη καλλομένην τὴν καρδίαν του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἶτιον. Πλήρως ἀνεξηγήτου ἀδμο-νίας, συνέλαβε τὴν ἄτακτον ἀπόφασιν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ παρὰ τῷ συμβούλῳ ἐν ὥρᾳ ἀκκονίστῳ καὶ πορευθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τῆς Ἀλδερτίνας.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμον, ἡ Ἀλδερτίνη ἔλεγεν ἀρχετὰ μεγαλοφώνως. «Ναί, Ἐδμόνδε, θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰωνίως, αἰωνίως».

Καί, ταῦτα λέγουσα ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὸν Ἐδμόνδον, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως δέσμη σπινθήρων ἐξεπέμ-ποντο ἀπὸ τῆς ἐλξέως περὶ ἥς ἐκάμομεν λόγον.

Ὁ γραμματεὺς προύχωρσε μηχανικῶς καὶ ἔμεινε ἀφωνος, ἀκίνητος, ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου, ὡς ἐὰν προσε-σελῆθη ὑπὸ καταληψίας.

Ἐν τῇ μέθῃ τῆς χαρᾶς των, οἱ δύο ἐρασταὶ δὲν ἤκουσαν τὸν βαρὺν κρότον τῶν ὑποδημάτων τοῦ συμβούλου οὔτε τὸν τῆς ἀναιγείσης θύρας.

Αἰφνης φωνὴ ἡλλωμένη ἀνέκραξεν:

— Ἀλλὰ δεσποινὴς Ἀλδερτίνη...

Οἱ δύο ἐραστὰι περίτρομοι ἀπεσπᾶσθησαν ἀλλήλων. Ὁ Ἐδμόνδος ἔσπευσεν εἰς τὸν ἐκρίβαντά του καὶ ἡ Ἀλδερτίνη εἰς τὸ δι' αὐτὴν προσδιωρισμένον ἀνάκλι-τρον.

— Ἀλλὰ, δεσποινὴς Ἀλδερτίνη, εἶπεν ὁ γραμματεὺς συνεργόμενος εἰς ἑαυτὸν, τί εἶνε αὐτὰ; Ἐν πρώτοις ἐχορεύετε μετὰ τινος ἀγνώστου εἰς ἐμὲ νέου, ἐχορεύετε ἐν ὥρᾳ μεσονυκτίου ἐντὸς τῆς δημαρχίας διὰ τρόπου ὅστις μὲ ἔκαμε τότε ἄλλον ἐξ ἄλλου· καὶ τώρα, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ σὰς εὐρίσχω εἰς τὸ παρὰ θυρον... ὦ! Θεέ μου! εἶνε τρόπος λοιπὸν αὐτὸς διὰ μίαν νύμφην;

— Ποία εἶνε νύμφη; ἀνέκραξεν ἡ Ἀλδερτίνη· εἰπέ-τε μοι, περὶ ποίας νύμφης ὁμιλεῖτε, κύριε γραμματεῦ!

— ὦ Παναγία μου! εἶπε θρηνητικῶς ὁ γραμματεὺς, μ' ἐρωτᾶτε ἀκόμη, εὐγενεστάτῃ δεσποινίς, διὰ ποίαν ὁμιλῶ! διὰ ποίαν ἄλλην ἢ διὰ σὰς; Δὲν εἴσθε ἡ τρυφερά μου, ἡ αξιοσεβέστατος μνηστὴ; ὁ πατήρ σας δὲν μοι ὑπεσχέθη τὴν ὥρᾴαν αὐτὴν μικρὰν χεῖρα, τὴν τόσον λευκὴν καὶ τόσον γλυκεῖαν διὰ νὰ τὴν ἀσπάζηται τις;

— Κύριε γραμματεῦ, προσέθηκεν ἡ Ἀλδερτίνη ἐξωρηγισμένη, ἡ θὰ ἐρχεσθε ἐκ τοῦ διανομωλείου τὸ ὁποῖον τόσον συχὰ ἐπισκέπτεσθε, ἂν πρέπει νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς μου, ἡ εἴσθε τὸ θυμὸν φοβερᾶς ἀπάτης. Ἀδύνατον νὰ ἐσκέληται ὁ πατήρ μου περὶ τοιαύτης ὑπα-στάσεως ἢν λέγετε...